

frem. Det lykkedes ham ikke. De Her-
rer lokkede for os paa alle Maader for at
faa os med, de have tigget og bedt os, og
de have ikke indskrænket sig dertil, de
have truet os, for at vi skulde gaa med.
De have sagt: Gaa I ikke med til at ordne
Sagen paa den Maade, her er Tale om,
kan Sagen blive ordnet ved Lov, men saa
skal Københavns Kommune komme til at
bløde, saa skal den komme til at betale
Omkostningerne eller en Del af dem ved
Krudttaarnets Flytning. De ere gaaede
saa vidt, at de have truet os med dette.
Jeg sagde dertil: Det vil jeg dog se, før
jeg tror paa det. Københavns Kommune
er ganske vist i en Nødstilstand, men jeg
vil anse et saadant Forlangende under
disse Forhold for at være en ligefrem
Pengeafpresning over for Kommunen. Vi
have ikke foranlediget, at alt dette Krudt
er ophobet derude. Det kan ikke være
vor Pligt at bære Omkostningerne ved
Flytningen, det maa være Statens Pligt.
Men de Herrer have stillet os i Udsigt, at
København skulde komme til at bløde og
betale de Udgifter, eller i hvert Fald en
Del af de Udgifter, som Krudtets Flytning
vilde medføre. De Herrer have manøvreret
saaledes, at vi skulde have været lokkede
i en Fælde, vi skulde have siddet i en
Saks, men Forhandlingen er ledet og drejet
saaledes, at det er de Herrer selv, som
ere komne i Fældem. Det er dem, der
sidde og vride sig i Saksen uden at kunne
slippe ud af den. De Herrer naaede ikke
det, der var deres Hensigt, fordi vi havde
det ganske simple, klare, rene Standpunkt:
Krudtet skal ikke ud i Fæstningen, Sagen
skal ordnes ved Lov, saa at Forholdet
lægges frem for aabne Døre, det skal fore-
gaa i Lyset, ikke skjult bag Rigsdagens
Ryg.

Jeg kan sige, som jeg sagde forleden
Aften: Min Stilling i denne Sag har været
ren og klar, den taaler paa et hvilket som
helst Punkt at ses i Dagens Lys. Det
nytter ikke, at de ærede Medlemmer her
komme med privat Sladder og ville kaste
Skygge over mig.

Denne Sag er bleven sammenlignet
med det Jordsalg, som Hørring foretog
for nogle Aar tilbage, da han solgte 9 Tdr.
Land af Landbohøjskolens Mark. Det
gjorde han uden at spørge nogen om det.
Vi kritiserede det her i Tinget og mente,
det var urigtigt, at en Minister saaledes
bortsælger Statens Ejendom uden at gaa
til Rigsdagen og faa dens Samtykke. Jeg
skal indrømme, at det er muligt, at en

Minister har Ret til det. Vi se, at naar
vi f. Eks. skulde sælge blot en elendig
Hedelod, der tilhører en Skovfoged i Jyl-
land eller andetsteds, en Lod paa nogle
faa Tdr. Land, hvor der er Tale om gan-
ske smaa Værdier, maa Landbrugsmini-
steren komme til Rigsdagen og udbede sig
dens Samtykke. Grunden dertil skal være
den — da jeg ikke er Jurist, tør jeg ikke
have nogen bestemt Mening derom —, at
saadanne Jorder ere Domæner, og da gæl-
der det, at Regeringen ikke har Lov at
afhænde dem uden Lovgivningsmagtens
Samtykke. Hvorimod det, der ikke er
Domæner, mener Regeringen at have Ret
til at sælge og handle med, som den lyster,
uden at spørge os derom. Men nu er der
den store Forskel, at Hørrings Penge gik
i Statskassen og kom ind paa Statsregns-
skabet, det er et Aktiv, en Værdi, som
Staten besidder. Men nu vil jeg spørge
det ærede Medlem for Løvel: Paa hvad
Maade kunne vi vente at se et Regnskab
over Transaktionen her? Kommer der
nogen Sinde noget Regnskab? Vi kunne
aldrig vente at finde Beløbet paa Finans-
loven eller Statsregnskabet. Men hvor for-
svinde disse Beløb da hen? Skal Mini-
steren ikke aflægge noget som helst Regn-
skab for, hvad han har gjort i denné Sag.
I Stedet for, at Pengene ved Hørrings
Salg kunde findes i Statskassen, maa vi,
naar vi nu ville finde Værdierne, gaa ud
i Fæstningen, derude ligge Værdierne, de
ligge derude som Beholdningsrum til Krudt,
som Kasematter, som bombesikre Rum for
Soldaterne i Krigstid. Men det er netop
det, jeg synes er det skammelige ved denne
Handel, at der bag Rigsdagens Ryg er
foretaget saadanne Operationer, hvorved
Fæstningen monteres, kompletteres, fuld-
stændiggøres. Det, Bahnsen ikke fik lavet
ad ulovlig Vej, skal nu laves i Mørket, i
det skjulte.

Jeg synes, at ogsaa, naar man ser
denne Sag fra en anden Side, maa man i
høj Grad forbauses ved, hvad der er sket.
Det ærede Medlem for Løvel og jeg ere
begge Medlemmer af Forsvarskommissio-
nen. Medens denne Kommission sidder i
sine Overvejelser, blandt andet naturligvis
ogsaa over Spørgsmaalet om Fæstningen,
har den ærede Krigsminister travlt med at
grave og rode ude i Fæstningen og bygge
Kasematter derude, og maaske kommer
Forsvarskommissionen til det Resultat:
Fæstningen skal sløjfes. Jeg synes, at det
er i højeste Grad at foregribe Forsvars-
kommissionens Arbejde, saa at man ogsaa